

aktuell

FRÅN ALLIANSMISSIONEN

**DJUPARE TILLHÖRIGHET
I GUDS BROKIGA FAMILJ**

**ATT LEDA EN
GEMENSKAP
AV MÅNGFALD**

**EN GLOBAL KYRKA
SOM FORMAS
TILLSAMMANS**

**HAR NÅTT MÅLET
EFTER 25 ÅR**

ökad
SAMHÖRIGHET

Svenska
Alliansmissionen

ENHET utmanar

PÅ TEMAT

- 4 Djupare tillhörighet i Guds brokiga familj**
Teologisk reflektion av Martin Ström.
- 6 SAM 2033**
Tidningens tema i det större sammanhanget.
- 7 Att leda en gemenskap av mångfald**
Berättelsen om Höglandskyrkan Nässjö.
- 10 Utrymme för olika generationer**
Exempel från vår rörelse.
- 12 Samhörighet i spretigheten**
Krönika av Esgrim Rommel.
- 14 En global kyrka som formas tillsammans**
Om samverkan mellan kyrkan i väst och syd.
- 16 Kulturkrockar blir ögonöppnare**
Möt Adéle och Sara som gått Apg29.

MER LÄSNING

- 18 SAU-sommaren**
Bilder från sommarens arrangemang.
- 20 Tips från redaktionen**
Terrian gjorde starkt intryck under Gullbrannafestivalen.
- 21 Har nått målet efter 25 år**
Lars och Elsemaj ser tillbaka på tiden i Centralasien.
- 23 Kenosis nya verkstad på plats**
Verksamheten har flyttat in.
- 24 Möt David Green**
SAM-styrelsens nya ordförande.

L IKA BARN LEKA bäst heter det i ett svenskt ordspråk, som har motsvarigheter på många språk. Det verkar tyvärr vara en ganska allmän känsla och hållning. När jag läser Bibelns texter om barnskapet hos Gud utmanas jag på många områden. Bland annat kring det vi försöker fånga i vår vision under temaområdet "Ökad samhörighet". Genom barnskapet hos Gud blir vi, trots våra olikheter, systrar och bröder med varandra. Paulus uttrycker detta i Galaterbrevet med orden *Nu är ingen längre jude eller grek, slav eller fri, man eller kvinna. Alla är ni ett i Kristus Jesus.* (Gal 3:28). Här finns en viktig utgångspunkt för gemenskapen i församlingen: vi hör ihop i Kristus! Visst utmanas gemenskapen av att vi har olika kulturer, åldrar och generationstillhörigheter, politisk hemvist, intressen och språk och att vi som människor lätt dras till likasinnade. Men tänk att få upptäcka mer av vad samhörigheten i Jesus, en gemensam tro och ett delat missionsuppdrag innebär. Vi hoppas att detta nummer av Aktuellt ska ge några bidrag till det. Martin Ström delar en teologisk reflektion utifrån Paulus undervisning till korinthiserna. Martin Olofsgård berättar om hur en församling gör sin resa mot en inkluderande mångkultur. Du får också glimtar från ett par församlingars initiativ för att öka samhörighet och ägandeskap. Adéle och Sara, som gått lärjungaskolan Apg29, delar inspirerande om sina erfarenheter och lärdomar kring kulturmöten och tron på Gud. I en annan artikel möter du Reinhold Titus från Namibia, som utifrån egen erfarenhet och gedigen kunskapsinhämtning ger oss insikter kring relationen mellan kyrkan i västvärlden och kyrkan i globala syd, och hur vi behöver tänka kring vår samverkan. Du får dessutom intryck från sommarens SAU-arrangemang, ett möte med SAM-styrelsens nya ordförande David Green samt berättelsen om Lars och Elsemajs långa arbete med bibelöversättning. Välkommen att ta del av ett nytt nummer av Aktuellt från Alliansmissionen!

Svenska Alliansmissionen
Västra Storgatan 14
553 15 Jönköping

info@alliansmissionen.se
alliansmissionen.se

Bankgiro: 900-8590
Swish: 900 85 90

Ansvarig utgivare: Ulf Häggqvist
Redaktör: Karin Flygare
Grafisk form: Carolina Olofsgård

ISSN: 3035-9562

Utgivning: 4 gånger/år

Omslag: Martin Olofsgård,
foto Carolina Olofsgård

Tryck: Taberg Media Group,
tabergmediagroup.se

Utgivningsort: Jönköping

Utgivningsår: 2026

Inspirationsdagar för utsända medarbetare

I AUGUSTI HÖLLS SAM:s årliga träff för utsända medarbetare, nationellt och internationellt, på Mullsjö folkhögskola. Dagarna innehöll inspiration, gemenskap, studiebesök hos några BAM-arbeten (Business As Mission) i trakten och många bönestunder. Lördagen fick ett nytt grepp, då vi även bjudit in andra personer med missionellt engagemang, globalt eller nationellt. Här fick vi möjlighet att lära av varandra och inspireras tillsammans. Detta var ett steg i att ännu mer bli en rörelse som växer tillsammans och hjälper varandra närmare vårt gemensamma uppdrag.

text & foto: Karolina Sturesson

500 år sedan första svenska bibelöversättningen

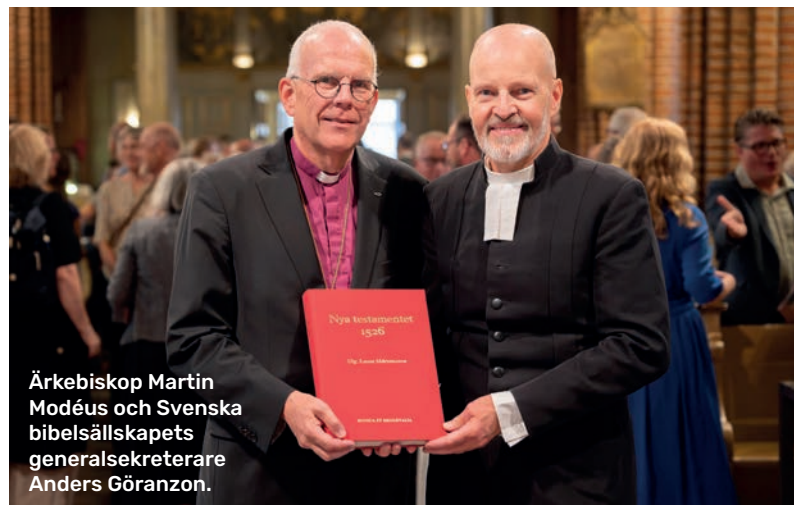
I ÅR ÄR det 500 år sedan den första svenska översättningen av Bibeln publicerades. På uppdrag av Gustav Vasa kom Nya testamentet ut år 1526, med titeln "Thet Nyia Testamentit på Swensko". Hela Bibeln, med Gamla testamentet, Apokryferna samt en språkligt reviderad version av Nya testamentet, kom 15 år senare.

Bibelöversättningen fick en stor inverkan på det svenska språket. Dels då den var med och ledde till att svenskan ersatte latin som religiöst språk. Dels i övergången från fornsvenska till nysvenska, då den utgjorde en första ansats till ett svenskt riksspråk. Dessutom infördes bokstäverna å, ä och ö fullt ut i tryckt text.

Den 15 augusti, på dagen 500 år sedan den första utgåvan av Nya testamentet på svenska lämnade tryckpressarna, uppmärksammade Svenska bibelsällskapet detta jubileum med bland annat en ekumenisk högtidsgudstjänst i Storkyrkan, Stockholm.

text: Henrik Lundström

foto: Olof Brandt

Ärkebiskop Martin Modéus och Svenska bibelsällskapets generalsekreterare Anders Göranson.

Nya bibelöversättningar

I SAMBAND MED bokmässan i Göteborg i slutet av september lanseras Nya testamentet 2026 av Svenska bibelsällskapet, där SAM är en av huvudmännen.

Detta är en historisk händelse då det är första gången Svenska bibelsällskapet gör en egen svensk översättning av Nya testamentet helt på kyrkornas och samfundens uppdrag, utan statlig inblandning.

Under 2026 släpps även två andra svenska bibelöversättningar. Svenska folkbibeln ger ut en första utgåva av Svenska Standardbibeln i slutet på året och Svenska Reformationsbibelsällskapet gav i maj ut Reformationsbibeln.

De nya översättningarna, plus 500-årsjubileet av den första svenska bibelöversättningen, gör att 2026 blir ett unikt bibelår. Som en följd av detta kommer både Svenska bibelsällskapet, SAM och många fler att belysa Bibeln och bibelanvändning. Exempelvis ska år 2027 utlysas som ett bibelläsningår*.

Vi hoppas att du och din församling vill vara med i satsningen på en fördjupad och levande bibelläsning. Håll utkik på alliansmissionen.se för verktyg och inspiration.

text: Henrik Lundström

* Se laserbibeln.nu

Djupare tillhörighet i Guds brokiga familj

Ty liksom kroppen är en och har många delar och alla de många kroppsdelarna bildar en enda kropp, så är det också med Kristus.

1 KOR 12:12

HUR MÅNGA OLIKHETER kan en gemenskap rymma och samtidigt vara en plats där människor på djupet känner tillhörighet? Frågan är högaktuell i vårt samhälle och i församlingarna vi är del av. Genom åren har jag åtskilliga gånger vandrat hem efter olika samlingar i vår församling med frågan om vad det

ska bli av vår gemenskap, bestående av så olika personligheter, intressen, åldrar, etniciteter och bakgrunder.

För några år sedan var jag på en konferens i Grekland. En dag passade vi på att göra ett studiebesök i Korinth och fick en inblick i den stad som Paulus kom till omkring år 50 e.Kr.

Föreställ dig att vi följer med Paulus och anländer till Korinth med båt från havet. Vi stiger i land nere i hamnen och möter ett myller av människor från olika håll i medelhavsområdet. Vi hör olika språk talas när människor byter varor med varandra innan de försvinner upp i gränderna. Här lever många av stadens fattigaste invånare i enkla bostäder. Vi fortsätter vandringen uppåt och gatorna blir snart bredare. Här möter vi stadens hantverkare och en grupp tältmakare i ett område där stadens växande medelklass huserar. Paulus själv arbetade troligtvis i den här miljön.

Vi stegar vidare under den heta solen och är nu framme i stadens centrum, där den romerska makten visar sig genom statyer bland de ståtliga byggnaderna. Vi är i de fina kvarteren där vi träffar stadens elit som gärna visar upp sin status. Härifrån ser vi nu tydligt hur vägen slingrar sig upp mot

foto: Annie Spratt, Unsplash

toppen av berget där Afrodites tempel på höjden påminner människorna om vikten av framgång, status och välstånd. Religionen är en del av vardagslivet och befäster inte bara de stora skillnaderna mellan människor, utan också gränserna för vilka som anses höra hemma tillsammans.

Här blir Paulus budskap i Korinthierbrevet revolutionerande. Han pekar inte uppåt mot den mäktiga helgedomen på bergstoppen, utan nedåt på korsets självutgivande väg. Han visar på den Gud som i Jesus Kristus stiger ned från höjden och in i våra gränder för att leva och bo mitt ibland oss. Som möter den utslagne i gathörnet och en stund senare sitter med hantverkarna i deras kvarter, för att framåt eftermiddagen föra allvarliga samtal med några ur stadens religiösa elit.

Korsets väg står i skarp kontrast till mycket av det som människor i Korinth lärt sig värdera och eftersträva. Paulus visar hur Gud genom Jesu död och uppståndelse skapat en ny gemenskap, där människor som tidigare varit åtskilda nu genom tron på Kristus får höra till samma familj. I den nybildade församlingen börjar människor från alla olika samhällsklasser och bakgrunder upptäcka en ny tillhörighet, i Kristus och till varandra.

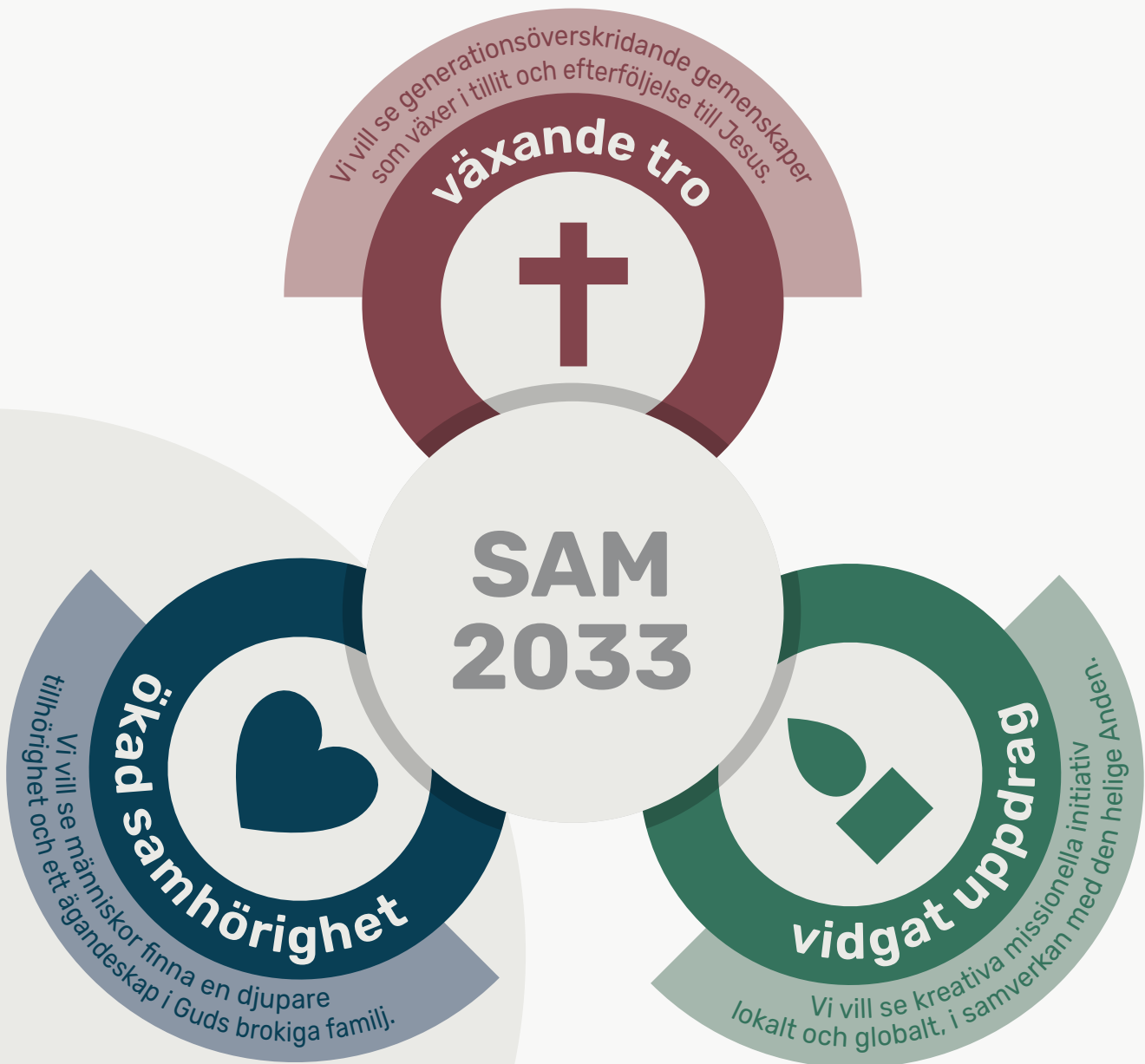
Paulus använder bilden av kroppen och skriver: *Ty liksom kroppen är en och har många delar och alla de många kroppsdelarna bildar en enda kropp, så är det också med Kristus.* (1 Kor 12:12). Det som verkar svagt eller obetydligt är i själva verket oundgängligt för helheten. *De delar vi skäms för omger vi med så mycket större anständighet.* (1 Kor 12:23b).

Detta var ett direkt angrepp på Korinths värderingar, som på många sätt är en spegel av vår egen tid. I Kristi kropp mäts värdet annorlunda. Där hedras den svagare. Där blir den osynlige sedd, bekräftad och ges den främsta platsen. Tillhörigheten kommer före prestationen och samtidigt har ALLA något att både bidra med och ta emot i tjänst för varandra och världen.

I den bild av Kristi kropp som Paulus målar fram ses inte mångfald, svaghet och olikheter som ett problem, utan som ett nödvändigt uttryck om vi på riktigt ska gestalta Kristi kropp. Ingen del är överflödigt och ingen människa står utanför. Därför är församlingens kallelse inte bara att välkomna människor, utan att hjälpa dem finna sin plats, tillhörighet och uppgift i Guds brokiga familj.

Nu har vi påbörjat en åtta år lång resa!

Utifrån en gemensam längtan att få uppleva ökad samhörighet, växande tro och ett vidgat uppdrag i vår rörelse, har nu arbetet med att ta steg i den riktningen börjat. I kommande nummer av Aktuellt tittar vi lite närmare på det vi kallar SAM 2033, ett temaområde i taget, för att ge goda exempel och dela insikter.

I detta nummer av Aktuellt fördjupar vi oss i vad en **ökad samhörighet** kan innebära. Hur når vi samhörighet och enhet trots våra olikheter? Hur blir vi mer jämlikt delaktiga i församlingen och i vårt globala uppdrag?

Att leda en gemen- skap av mångfald

Olikheterna har bidragit till större öppenhet, genuin omsorg och ökad samhörighet. Det menar Martin Olofsgård, pastor i Höglandskyrkan Nässjö sedan tio år tillbaka¹. Här berättar han om församlingen som gick från en ganska homogen grupp av människor till en flerkulturell gemenskap.

”

Jag tror det har varit en nyckel till framgången, att ta sig tid att möta varje individ.

HÖGLANDSKYRKAN NÄSSJÖ HAR omkring 300 medlemmar i olika åldrar, med olika bakgrund och i olika livssituationer. Man har sitt ursprung i två församlingar, en inom SAM och en inom EFK, som 2012 gick samman och bildade den församling som finns idag.

En utmärkande faktor är att 40 procent av församlingens medlemmar har utländsk bakgrund. Ett 15-tal olika folkgrupper finns representerade, men det absolut största antalet tillhör folkgrupper från Myanmar. Några år före församlingens samgående kom ett stort antal kvotflyktingar från Myanmar (då Burma) till Nässjö.

– Många av dem var baptister och via kommunens kontaktperson hittade de till Baptistkyrkan, som EFK-församlingen hette vid den tiden, berättar Martin.

Han beskriver hur församlingen under kort tid fick många nya besökare och medlemmar från Myanmar och hur deras dåvarande ordförande var en av de drivande i att integrera dem i gemenskapen.

– Ordföranden valde till och med att stiga åt sidan för att kunna lägga sin tid på att lära känna våra nya vänner. Att han och flera andra medlemmar la sin kraft och energi på att omfamna flyktingarna var avgörande. De var genuint intresserade av dessa människor. Jag tror det har varit en nyckel till framgången, att ta sig tid att möta varje individ.

Även den tidigare omsorgspastorn fick mycket tid till de här personerna. Det blev en huvudprioritet i tjänsten.

– Vi valde att inte se dem som en grupp utan att jobba med personliga möten och relationer. Och vi ställde frågan: Vad kan vi göra för er i församlingen?

FÖRSAMLINGEN VAR OCKSÅ villig att rucka på det de redan gjorde. De ville att det skulle märkas att det kommit nya medlemmar. Det blev gudstjänstinslag på andra språk, samlingar med syftet att integreras och lära känna varandra, nya funktionärer som valdes in i servicegrupperna såväl som i barn- och ungdomsverksamheten och i styrelsen.

– Sen har det fungerat mer eller mindre bra, och så får det vara. Det viktiga är att det har funnits tillräckligt många i församlingen som tagit sig an det som hände, det som blev oss givet.

Hur går man från att människor besöker gudstjänsterna till att de känner ett ägandeskap och ansvar för gemenskapen? Martin beskriver att detta är en utmaning som man fortfarande kämpar med. Men församlingen ser också fler och fler framsteg.

– Vi har jobbat mycket med att ge förtroende och ansvarsuppgifter. Sköta ljudet, köpa bröd till fikat, leda gudstjänster eller ordna maten på en församlingsdag. Det gäller att ha tålamod och fortsätta, även när det inte blir som vi tänkt. Men det måste också vara okej att det blir på ett annat sätt ibland. Vi har tydliga exempel på att människor har växt i sina uppgifter och börjat ta egna initiativ, och det talar för att man känner ett ägandeskap.

– VI BEHÖVER OCKSÅ vara öppna för att lära av varandra, fortsätter Martin. Hos oss har det betytt att vi fått in nya positiva influenser i gemenskapen. Bland våra vänner från Myanmar är det exempelvis naturligt att de äldre barnen tar hand om de yngre barnen, på ett annat sätt än vi är vana vid. Det har smittat av sig till fler i vår församling och det har vuxit fram en fin miljö av omhändertagande.

Med detta vill Martin ha sagt att det inte bara är

vi som är födda i Sverige som överför vår kultur på dem som kommit hit, utan vi lär av varandra i en ömsesidighet. Vi får mötas halvvägs i de kulturella uttrycken.

Många som kommer till Högländskyrkan Nässjö för första gången beskriver den som en varm gemenskap där man lätt blir inkluderad. Martin tror att det är ett resultat av att församlingen numera har lång erfarenhet av att möta nya människor och att de har lärt sig utmed vägen. – Det har blivit en styrka hos många, att våga möta den som är olik en själv.

EN SIDOEFFEKT AV den etniska blandningen är att det bidragit till större öppenhet för människor med olika sociala bakgrunder. För ungefär 10 år sedan, på ett lördagscafé i kyrkan, dök det upp tre personer med koppling till ett LP-boende² i närheten. Deras bakgrund innehöll både missbruk och kriminalitet. Flera personer i församlingen var snabba med att omfamna dessa män. Snart gick de med i församlingen, talade sig varma om den och fler följde efter.

– För oss har det varit ganska naturligt att ge den med ett brokigt förflutet ansvarsuppgifter. Självklart behöver man ha lite urskiljning, men ingen är diskvalificerad för församlingslivet. De har fått leda gudstjänster och lovsång och någon har suttit i styrelsen. Jag tror att om vi inte hade gjort resan med kvotflyktingarna så hade det inte varit lika naturligt att möta människor med svår social bakgrund. Att vi är olika gör det lättare för den som har en annan bakgrund att hitta sin plats. "Jag passar in för att alla är olika." Vi känner en stolthet och tacksamhet i att det får vara så.

MARTIN ÄR FUNDERSAM till hur Högländskyrkan Nässjö hade sett ut idag utan flyktingarna från Myanmar. Tidigare bestod församlingen av en

mer homogen grupp, fastän det även då fanns människor med annan kulturell bakgrund.

– Vi brukar tala om oss själva som en brokig skara människor, i positiv bemärkelse. Det är en styrka och tillgång för oss, inte ett problem. Det blir också ett "statement" i ett samhälle som är polariserat och där många har svårt att möta människor som är annorlunda än en själv. Brokigheten i församlingen tänker Martin visar att det går att mötas, inte trots utan tack vare olikheter.

– Nu när vi är så olika kan vi möta människor på ett bredare sätt. Vi gestaltar att det går att dela livet tillsammans i olikheterna och att vi tycker det är roligt. Jag tänker att det synliggör något av Guds rike.

Jag frågar avslutningsvis om det finns något speciellt tillfälle som väcker starka känslor hos Martin. Han svarar att det är vid nattvardsfirandet.

– Då känner jag väldigt mycket tacksamhet och jag blir känslomässigt berörd. Tänk att jag får vara del av det här sammanhanget tillsammans med människor av så vitt skilda bakgrunder, kulturellt och socialt. Det är en vacker syn, att vi får mötas tillsammans inför Guds ansikte. Och jag känner också ett ansvar att förvalta det på bästa sätt.

En ökad samhörighet har för Martin innebörden att vi får gestalta vad som står i Galaterbrevet 3:28, *Nu är ingen längre jude eller grek, slav eller fri, man eller kvinna. Alla är ni ett i Kristus Jesus.*

– Människors ställning inför Gud avgörs inte av etnicitet, social status eller kön. Det som förenar är tron på och tillhörigheten till Jesus.

text: Karin Flygare, kommunikationsansvarig

foto: Carolina Olofsgård (Martin), Beatrice Edlund

1. Martin har funnits med i sammanhanget sedan 2004 men blev pastor och föreståndare 2016.

2. LP-verksamheten riktar sig till människor med beroendeproblematik och ger vård och stöd på kristen grund.

Utrymme för olika generationer

FÖRSAMLINGEN ÄR EN unik gemenskap där människor i olika åldrar kan mötas och dela livet tillsammans. I en tid då många är begränsade till sina egna sammanhang blir generationsöverskridande möten och relationer i församlingen extra viktiga.

När vi pratar om generationsöverskridande församlingar handlar det främst om relationer präglade av förtroende och respekt samt om ett gemensamt ansvar och ägandeskap i församlingen. I samma anda beskriver Bibeln hur den äldre Paulus vägleder och uppmuntrar den yngre Timoteus, samtidigt som Paulus ger honom ansvar som gör att han växer i sitt ledarskap.

Ett av de kanske tydligaste exemplen på ett generationsöverskridande sammanhang i vår rörelse är UV-scout. Här möts den äldsta ledaren och den yngsta mini-uven och alla däremellan. Tillsammans utförs aktiviteter och uppgifter. Det finns mycket utrymme för relationsbyggande och för äldre att vägleda yngre in i ett eget ledarskap och ansvars-tagande.

Här följer tre exempel på sammanhang där det skapas delaktighet, samhörighet och ägandeskap, från en generation till en annan.

text: Marita Good, kommunikatör

UV-scoutlägret reTRO

Axel Swahn, projektledare

UNDER ETT OCH ett halvt år arbetade jag som projektledare för UV-scoutlägret reTRO. Något av det som gett mig allra bäst eftersmak är alla människor jag fått lära känna, inte minst de funktionärer jag arbetade tillsammans med inför och under lägret.

Det blev tydligt, under denna tid, vilken kraft det finns i ett generationsöverskridande sammanhang. Även om majoriteten av funktionärerna var 50 år och uppåt fanns en stor blandning av åldrar och geografisk bakgrund. Nya kontakter skapades, erfarenheter utbyttes och kunskap fördes vidare mellan generationerna. Som när 20-åriga Elin städade bajamajor tillsammans med 70-åriga Ingvar. Det finns något fint i att människor med olika erfarenheter får mötas, lära av varandra och samtidigt få möjlighet att växa in i nya roller och ta ansvar.

Jag hade nästan önskat ett nytt storläger redan nästa år, just för att få möjlighet att utveckla det här ännu mer. Att skapa fler möten mellan generationer, låta erfarenheter föras vidare och fortsätta bygga på det vi fick uppleva under reTRO. Med över 150 personer som hjälper till under en lägervecka blir det väldigt tydligt hur mycket potential det finns i att människor från olika generationer möts, delar erfarenheter och tar ansvar för uppdraget tillsammans.

foto: Edvin Tranbom

Unga och äldre arbetar sida vid sida. Det var något som genomsyrade reTRO.

Lekeryds Missionsförsamling

Den unga GOA-gruppen i Lekeryd

I VÅR FÖRSAMLING finns alla medlemmar med i en GOA-grupp (Gemenskap, Omsorg och Arbete). Under två veckor i taget ansvarar gruppen för det som händer i kyrkan.

För några år sedan startade vi en GOA-grupp för församlingens medlemmar mellan 15 och 25 år. När vi unga fick frågan var det självklart att vara med. Att få arbeta tillsammans skapar trygghet och gör det roligare att ta ansvar. Några i församlingen var osäkra på om allt skulle fungera när det bara var vi ungdomar som ansvarade, men det visade sig snabbt att det gick utmärkt.

Under våra veckor planerar och leder vi gudstjänster, hälsar välkommen, bakar och serverar kyrkfika, städar och hjälper till med allt det praktiska. Vi försöker ta vara på varandras styrkor och hjälpas åt.

Idag känner vi ett större ansvar för församlingen. När man står i dörren eller serverar kaffe blir det naturligt att prata med människor man kanske inte hade pratat med annars. Vi märker också att de äldre uppskattar vårt engagemang. När vi får förtroende att ta ansvar växer både vi och församlingen tillsammans.

foto: Marita Good

Holsby Frikyrkoförsamling

Linda Henrysson, ordförande

GENOM ÅREN HAR vi haft flera perioder utan pastor. Det har varit en utmaning, men också gjort något gott med oss som församling. När ingen pastor finns på plats behöver fler hjälpas åt med planering, gudstjänster, undervisning, musik och administrativa uppgifter. Det har gjort oss mer beroende av varandra och visat att alla behövs.

Vi har också fått tänka nytt kring vem som gör vad. Istället för att alltid bjuda in externa talare försöker vi i större utsträckning ta ansvar för undervisningen själva. Det har öppnat dörrar för fler att använda sina gåvor och växa i nya uppgifter.

Att ge unga plats är viktigt för oss. Vi har tre lovsångsteam som turas om att leda sången, ett av dem består helt av ungdomar. Vi både vill och arbetar för att människor i olika åldrar ska vara med och bära ansvar.

Vår gemenskap präglas även av flera internationella inslag då vi har många medlemmar från olika länder och kulturer som är med och formar gudstjänstliv, ledarskap och barn- och ungdomsverksamhet. Det påminner oss om att församlingen blir starkast när många olika röster får bidra.

foto: Elna Lägervik

Samhörighet i spretigheten

”

Jesus kan hålla ihop människor trots teologiska olikheter och olika uttryck för tron.

JAG VAR GANSKA ny i tron när jag för första gången cyklade till den där kyrkan i förorten. Ingvar stod och log i dörren och hälsade välkommen. Jag tackade nej till kyrkfikat två gånger. Tredje gången blev det ett ja. Så hamnade jag i Skarpnäckskyrkan, Stockholm, och där blev jag kvar.

Vi var en del nya i kyrkan då, tidigt på 90-talet. Människor med bakgrunder som inte direkt passade in i frikyrkomallen: alternativandlighet, missbruk, sökande med mera. Vi spretade åt alla möjliga håll. Och församlingen i stort var också på väg mot en del brokighet. Jag har ofta tänkt att det måste ha varit svettigt att vara pastor där. Några ville ha det mer karismatiskt, andra mer meditativt. Några var mer konservativa, andra mer liberala. Ibland tror jag att det slet rätt ordentligt.

Men något höll ihop allt detta. Det var inte att alla var lika eller tänkte lika. Det var inte en teologisk samsyn.

Det var relationer – med en genuin värme som inte gick att fejka. För mig betydde husgruppen oerhört mycket, med människor i olika åldrar som vågade vara öppna med sina liv. Där fick jag vänner för livet. Jag minns med tacksamhet alla de äldre och deras varma bemötande. Utan dessa relationer är det tveksamt om jag blivit kvar. Här fick jag växa och formas. Här fick jag lära känna Bibeln i goda samtal och upptäcka bönens betydelse.

Men det var också tilliten som höll ihop gemenskapen. Tilliten att låta oss nya pröva våra vingar. Självt fick jag ganska

snabbt, trots min annorlunda bakgrund, leda en scoutgrupp och en husgrupp. Ja, vi var några som till och med fick starta "Corpus Christi dialogforum" med tysta måltider, levande ljus och växelsjungna böner i en nedsläckt kyrksal. Det var nog minst sagt radikalt för en SAM-församling på 90-talet. Som kontrast minns jag de högljudda karismatiska bönemötena före söndagsgudstjänsten ibland, då väggarna nästan vibrerade. Här kan man verkligen tala om olikheter och det behövs tillit för att våga låta allt detta finnas under samma tak.

Det krävs mod för att släppa in människor som inte är formade av ens egen tradition. Det krävs tillit för att låta dem påverka, förändra och störa status quo. Och det är här den verkliga utmaningen ligger: vill vi att nya människor ska bli som vi eller får de vara sig själva, och vågar vi tro att de kan tillföra något vi själva saknar?

Betydelsen av öppenhet, relationer och tillit tror jag var avgörande för att hålla ihop församlingen. Men bara med den grund som var lagd och som var starkare än allt annat: centreringen runt Jesus Kristus. Jesus kan hålla ihop människor trots teologiska olikheter och olika uttryck för tron. Han ger bärighet i mötet med nya och annorlunda människor. Jesus hade inte svårt med människor från olika livsbakgrunder. Det var bland dem han byggde sin kyrka.

En spretig kyrka kan känna stor samhörighet. Men bara om **relationerna** är äkta. Bara om **tilliten** är större än rädslan. Och bara om **Jesus** är viktigare än våra olika preferenser.

DET STORA *börjar i det lilla*

Kyrkoavgiften. Procenten som gör skillnad.

WILMA, UV-SCOUT

”

För mig var UV-scout starten på min tro. Det var där jag fick höra om Jesus.

”

Tidigare kunde Rohaiem inte hålla i en penna. Nu har han lärt sig det arabiska alfabetet.

ROHAIEH OCH AYA, FAIRHAVEN SCHOOL, EGYPTEN

”

BibelVinter väckte mitt intresse att läsa Bibeln. När jag lärde mig mer fattade jag varför det är viktigt.

ELIAS, BIBELVINTER

”

Familjelägret i Gullbranna har betytt jättemycket för mig. Man har fått komma till en familj känns det som.

KARIN, FAMILJELÄGRET

Kyrkoavgiften utgör en viktig ekonomisk grund för att SAM och SAU ska kunna fortsätta skapa utrymme för människors förvandling.

**Kyrkoavgiften
till SAM & SAU**

Och hälften kan gå till din församling!

alliansmissionen.se/kyrkoavgiften

Den kristna kyrkan är global, men dess utformning och teologi bygger till stor del på västerländska ideal. Vi står i ett läge där kyrkan i väst och kyrkan på andra kontinenter behöver fördjupa förståelsen av varandra och förändra rollerna i våra partnerskap, för att nå en större samhörighet och mer efterlikna Guds rike.

En global kyrka som formas tillsammans

FÖR ATT FÅ en större förståelse för nuläget i den världsvida kyrkan, för den historiska bakgrunden och möjliga vägar framåt har jag bokat in ett samtal med Reinhold Titus från Namibia.

Han har sin bakgrund både i afrikanska och europeiska kulturer och har forskat kring just inkludering och partnerskap mellan kyrkan i västvärlden och kyrkan på andra kontinenter.

NÄR SAM I början av 1900-talet* sände sina första missionärer till Kina, Indien och Sydafrika fanns majoriteten av världens kristna i västvärlden. Här formades kyrkans teologi, mission och strukturer, och följde med missionärer från alla olika samfund ut i världen, inte minst till Europas kolonistater. Parallellt med västerländska politiska idéer, maktstrukturer och ledarskapsideal gjordes den västerländska modellen av kristen tro till norm, även i icke västerländska kontexter.

Men något har förändrats. Mitt samtal med Reinhold inleds med insikten om att majoriteten av världens kristna idag istället lever i Afrika, Asien och Latinamerika. Kyrkan växer särskilt snabbt i Afrika, berättar han. Inte bara

till antalet kristna, utan det växer också fram en ökad medvetenhet om att olika delar av världen har egna teologiska

perspektiv, egen syn på ledarskap och en egen förståelse för vad kyrka och mission är. Ledare inom kyrkan i de här delarna av världen ser sig vara kapabla att på lika villkor vara med och forma hur den världsvida kyrkan bör utvecklas.

Nästa stora steg är därför att förändra relationerna inom den globala kyrkan så att ledarskap, teologi och mission formas tillsammans på mer jämlika villkor.

– Hur kan vi fullt ut komma till samtalen kring Guds rike som jämlika partners, där den ena inte dikterar för den andra? Det är den kamp vi står i just nu, förklarar Reinhold.

Han menar att det kräver att kyrkor och missionsorganisationer i väst är beredda att släppa ifrån sig historisk makt, kontroll och inflytande.

ORDET "MAKT" ÄR centralt i vårt samtal. Makt i sig är inte något negativt, framhåller Reinhold. Det avgörande är hur den används. Problem uppstår när man förnekar att makt utövas eller inte är medveten om vem som har den.

– Makt finns i många former. Exempelvis i större antal, högre utbildning, bättre språkkunskaper, tillgång till bättre teknologi eller större politiskt inflytande. Men *pengar* är en särskilt viktig maktfaktor.

Ekonomisk obalans mellan missionsorganisationer och kyrkor i väst respektive i exempelvis Afrika, är starkt bidragande till den problematiska ojämlikhet vi ser idag.

Jag undrar naturligtvis hur vi kan komma ifrån denna ojämlikhet, när kyrkan i väst

”

Alla bidrar på olika sätt.
Och alla bidrag behövs för
att Kristi kropp ska fungera.

* År 1900 sändes missionärer genom den nybildade organisationen "Skandinaviska Alliansmissionens svenska avdelning", vilken vid samgåendet 1919 blev en del av SAM.

fortsätter att ha det ekonomiska övertaget. Reinhold betonar då hur vi alla har olika bidrag in i vårt gemensamma uppdrag. Med stöd i bland annat 1 Kor 12, där vi beskrivs som lemmar i Kristi kropp, framhåller han hur alla olika funktioner är lika högt värderade av Gud.

– När vi sätter pengar i centrum blir ojämlikheten omedelbart synlig. Men alla bidrar på olika sätt. Och alla bidrag behövs för att Kristi kropp ska fungera.

Han menar att vi behöver förändra strukturer och attityder så att pengar inte blir det mått som avgör värde eller inflytande. Andra bidrag – mänskliga resurser, kompetens, erfarenhet, andlig mognad eller kontextuell förståelse – är lika viktiga för Guds rike och behöver betraktas så även av oss.

Vår syn på ledarskap är en annan faktor som påverkar ojämlikheten i den globala kyrkan. Ledarskapsmodeller som används globalt kan vara präglade av västerländska normer som gör att andra former av ledarskap undervärderas. Reinhold påminner om att ledarskap ser olika ut i olika kulturer och att vi behöver fråga oss vad gott ledarskap faktiskt innebär i olika sammanhang.

– Lärandet måste gå åt båda hållen, vidhåller han och pratar om vikten av att skapa miljöer där olika perspektiv möts, där ledare utmanar varandra och lär av varandra.

OUNDVIKLIGEN LEDER VÅRT samtal in på arvet från kolonialismen och hur det lever kvar även inom kyrkan.

– Missionsrörelsen från väst har historiskt bidragit till utbildning, sjukvård och kyrkans utveckling. Men samtidigt har den varit aktivt delaktig i koloniala strukturer och ibland slaveri. Den historien behöver erkännas för att man ska kunna förstå dagens maktstrukturer.

Vidare pratar Reinhold om hur den europeiska ockupationen inte bara omfattade mark, resurser och politisk makt.

– En av kolonialismens mest kraftfulla konsekvenser var att den ockuperade de förtrycktas sinnen och självbild.

Man lärde sig se människor från väst som överlägsna och sig själva som underlägsna. Det arvet lever än idag. Också i kyrkan. För att, som Reinhold uttrycker det, "avkolonisera" våra tankesätt behöver vi, både i väst och i dessa länder, identifiera föreställningar och fördomar som vi har lärt oss och ibland omedvetet bär med oss. Först när vi blir medvetna om våra egna fördomar kan vi börja ifrågasätta och förändra dem.

MÅNGFALD ÄR EN del av Guds skapelse. Bibeln visar tydligt att Gud skapar och bejakar olikheter. Därför, poängterar Reinhold, är inkludering av alla kulturer i Guds rike inte bara en social eller politiskt korrekt fråga, utan något som har tydlig biblisk grund. Bibeln talar om enheten i Kristus. Men enhet betyder inte likformighet. Den innebär inte att kulturella, teologiska eller andra skillnader ska suddas ut. Skillnaderna kan i stället vara något som stärker gemenskapen och hjälper människor att ära Gud.

Samhörighet, enhet och inkludering är något vi ständigt behöver sträva efter. Verkligen kulturell inkludering kräver att vi som lever i västvärlden är beredda att dela på makt, ge andra större utrymme och ibland själva ta ett steg tillbaka.

– Det är Guds rike som är det större perspektivet – inte min egen roll eller position.

text: Carolina Olofsgård, kommunikatör

foto: privat

REINHOLD TITUS

är född och bor i Namibia, tillsammans med fru och tre barn. Han har tack vare sin uppväxt i olika kulturer samt erfarenhet från missionsarbete och internationellt ledarskap, en djup förståelse för kulturella skillnader och globala perspektiv. Han arbetar sedan många år inom bland annat OM med interkulturell träning och ledarskapsprogram. Reinhold kommer att föreläsa vid den konferens i Sydafrika som SAM arrangerar tillsammans med våra systerkyrkor, senare i höst.

Kulturkrockar blir ögonöppnare

Sedan några år tillbaka är SAM och SAU medarrangörer av lärjungaskolan Apg29, som bland annat har genomförts tillsammans med några av våra systerkyrkor i Afrika. Både lärare och elever kommer från olika kulturer och länder. Här möter du Adéle Thoursie och Sara Norén som har gått Apg29 i Zimbabwe respektive Eswatini.

DET ÄR NÅGOT särskilt med att möta människor som lever långt från ens egen vardag. Inte bara att resa till ett annat land och se hur andra har det, utan att faktiskt dela livet med människor som tänker, tror och gör saker på ett annat sätt än man själv är van vid.

– Det var verkligen att uppleva något helt annat. Att få se hur man är så lika varandra på något sätt men ändå så jätteolika, berättar Adéle.

För både Sara och Adéle blev det många kulturkrockar längs vägen. En av dem handlade om hur man visar respekt

och hur man tilltalar människor utan att vara respektlös.

Vikten av respekt blev tydlig inte minst i kyrkan, där pastorer har en plats längst fram och respekten för äldre och personer med status var uppenbar.

– Det var rätt coolt att få uppleva den hierarkiska skillnaden. Även bland de unga var det självklart att visa respekt för äldre och människor med status, säger Sara.

Den största kulturkrocken var ändå den som handlade om dem själva.

– När jag släppte tanken om att Sverige är bäst och blev ödmjuk för deras kultur och sätt att tänka, då lärde jag mig

Sara Norén (vänster) och Adéle Thoursie (höger) har båda gått lärjungaskolan Apg29. Här tillsammans med Karolina Stuesson, som är Apg29-ansvarig från SAM.

så sjukt mycket av dem. Det handlar inte om att allt i Sverige är fel, mycket är ju bra. Men jag har sett vårt sätt att leva lite mer utifrån. Det som tidigare känts självklart blev nu bara ett av många sätt att leva, berättar Sara. Det är okej att vi tänker och gör olika.

Det gällde också tron och det kristna livet. I mötet med deltagarna från Afrika berättar Sara att hon fått se en tro som tar större plats i vardagen.

– Hela Apg29 har påverkat min tro. Jag har hittat ett annat perspektiv på min tro. Innan jag reste hade jag en uppfattning om kristendomen. Det var lite frikyrkligt, lite blygt. Det var Gullbrannafestivalen, konserter och en och annan gudstjänst. I Eswatini insåg jag att tron har en plats i vardagen, jag fick lära mig att sätta Gud först. Jag tror att den insikten kom i krocken mellan våra olika kulturer.

FÖRUTOM ATT DELA vardagen med varandra innebar resan många gudstjänstbesök. De fick då uppleva gudstjänster som var fyllda av dans, glädje och spontanitet – uttryck som kanske inte känns självklara i en svensk kyrkomiljö. Adéle berättar:

– På gudstjänsterna i Zimbabwe är det självklart att man dansar. Deras glädje är så spontan och självklar. Under predikan följer alla med, de ropar halleluja och amen. Det kändes så fritt. Samtidigt fanns det tillfällen när jag tänkte "Åh, vad skönt det hade varit att bara sitta ner lite." För mig har även Bibeln blivit mycket mer intressant. Jag fick så många nya intryck och större förståelse för vad de andra deltagarna hade med sig, då fick också texterna i Bibeln en annan betydelse. En sten som för mig är rund, kanske för någon annan främst

är tung. På samma sätt är det med bibeltexterna. Sådant som jag tyckt varit självklart fick en annan betydelse i deras kultur.

Kanske är det just där det fina i ett kulturmöte uppstår. Man behöver inte välja mellan det ena eller det andra. Man får upptäcka att andra människor kan ha något man själv saknar, och samtidigt förstå vad man själv har och uppskattar.

En annan erfarenhet som Adéle och Sara tar med sig är mötet med frihet. Sverige är ett land där vi har stora möjligheter att säga vad vi tycker och leva som vi vill. I de länder Adéle och Sara besökte finns inte alls den möjligheten.

Människor lever i samhällen med stora begränsningar. Ändå upplevdes de gladare, och mer öppna och fria än vi svenskar. Det blev lite av en paradox.

– Vi i Sverige kan göra vad vi vill men är ändå begränsade, säger Adéle. Men när man inte är hemma vågar man mer, det går att börja om lite från början. Ingen kände mig där, ingen hade några förutfattade meningar, så där kunde jag våga lite mer.

Kanske är det först när man sitter bredvid en annan människa, delar vardagen och lär känna dennes liv, som perspektiven kan förändras på riktigt. Och kanske är det just det som gör sådana här möten så värdefulla. Man åker iväg för att lära känna andra, och kommer hem med en ny blick på sig själv. De tre månaderna på Apg29 har gett erfarenheter som aldrig hade kunnat läras på en lektion. Mötet över kultur- och språkgränser blir en gåva åt båda håll. När vi vågar kliva ur det välbekanta och verkligen lyssna på varandra upptäcker vi lite mer av världen. Och lite mer av oss själva.

text och foto: Marita Good, kommunikatör

APG29 ÄR EN internationell lärlingaskola för unga vuxna som SAM och SAU driver tillsammans med Equmenia, Equmeniakyrkan och Karlsskoga folkhögskola. Den tre månader långa utbildningen anordnas på en eller två platser runt om i världen, varje termin. Klasserna är sammansatta av elever från minst två olika kulturer. Tanken bakom konceptet är att eftersom evangeliet är globalt ska det läsas och förstås globalt. När vi läser och praktiserar Guds ord tillsammans med människor från andra kulturer får vi också en klarare bild av vem Jesus är.

SAU-sommaren

SOMMAREN ÄR DEN mest intensiva och upplevelserika tiden på året för SAU. När de flesta andra tar semester och går ner i varv, trappar SAU:s konsulenter och alla frivilliga funktionärer och ledare upp för årets höjdpunkter.

Familjelägret för ensamstående föräldrar och deras barn på Gullbrannagården samlade 55 deltagare. Under UV-scouts storläger reTRO på Bjädesjö deltog närmare 4 000 UV-scouts, ledarscouts och ledare. Gullbrannafestivalen, med 106 programpunkter som inkluderade bland annat konserter, seminarier och gudstjänster, samlade omkring 5 000 personer på festivalområdet. Och de två tonårslägren på Bödagården och Gullbrannagården engagerade tillsammans 850 deltagare och ledare.

Det som utmärkte sig mest sommaren 2026 var förstås UV-scouts storläger reTRO, ett läger som bara arrangeras vart sjunde år. Under sex dagar utgjorde lägerområdet den näst största tätorten i Vetlanda kommun. Här fick också SAM utrymme att berätta dels om mission, dels om lägerinsamlingen. Insamlingen hette "Smart mat i Afrika" och karaktäriserades av Martin Ström och Karolina Stureson från SAM som antog rollerna "bonden och majs-kolven". I sin monter och under gemensamma

samlingar berättade de om utmaningarna med att odla mat i Afrika, och om arbetet med att lära ut hållbara sätt att producera mat och försörja sig. Insamlingen genererade drygt 630 000 kr, vilket var långt över förväntat resultat.

Under lägret hölls också en missionsdag, där alla lägerdeltagare fick träffa representanter från olika missionsorganisationer. Det var samarbetspartners till SAM som på kreativa sätt presenterade fokus för sina olika missionsuppgifter och lät deltagarna uppleva och få med sig mycket som inspirerade för mission.

reTRO blev ett uppskattat och lyckat arrangemang, precis som de andra arrangemangen under sommaren. Jakob Winberg, SAU:s generalsekreterare, summerar:
– En SAU-sommar bygger på att människor av hjärtat ger av sin tid och sina resurser för att barn och unga ska få upptäcka, komma till tro på och vilja följa Jesus. Jag är rörd över alla ledare och ideella som arbetar för detta och blir väldigt uppmuntrad av mötet med deltagare på olika arrangemang. Sommaren har gett mig mer hopp för vår rörelse!

text: Carolina Olofsgård, kommunikatör

foto: SAU och SAM
illustrationer: Pixabay

FRÅN REDAKTIONEN

TERRIAN

DEN 2-5 JULI genomfördes den 26:e upplagan av Gullbranna-festivalen. Det blev en fantastisk tillställning med drygt 60 konserter plus gudstjänster, aktiviteter, seminarier och härlig gemenskap.

En ögonblicksbild jag bär med mig är från konserten med Terrian & LIN D på torsdagskvällen. Terrian är en amerikansk pop/soul-tjej, en av den moderna kristna musikscenens mest lysande stjärnor, som gjorde Sverige premiär under årets festival. Hon är en fantastisk sångerska med stark scennärvaro och väldigt tydligt Jesusfokus. En av hennes sånger heter *Testimony*, en stark låt som handlar om att du och jag är levande bevis för vad Gud har gjort. Inte på grund av oss själva och vår egen förmåga, utan enbart tack vare den nåd och kärlek som Gud ger oss.

I den där ögonblicksbilden från konserten i Skeppet såg jag en stor mängd människor under denna sång sträcka sina händer som i en överlåtelse: "Här är jag, Gud. Jag vill vara ett vittnesbörd och ett levande bevis för vad du har gjort." Den bilden och den bönen tar jag själv med mig in i denna höst.

text: Sara Vittgård, musikkonsulent

foto: Lovisa Catoni

Har nått målet efter 25 år

De reste ut för att tjäna ett folk och kom hem med ett rikare liv än de hade kunnat föreställa sig. När Elsemaj och Lars nu går i pension gläder de sig både över den växande gruppen av kristna och över att vara i mål med översättningen av Nya testamentet, i det land där de haft sitt andra hem.

E LSEMAJ OCH LARS sändes ut av SAM för att arbeta med bibelöversättning för drygt 25 år sedan. Folkgruppen där de haft sitt uppdrag är ett nomad- eller herdefolk som lever i två länder i Centralasien.

När Elsemaj och Lars ser tillbaka på åren i Centralasien är det framför allt människorna de minns. Grannarna som blev vänner. Språkläraren som blev medarbetare. Herdefolket som öppnade sina hem och sina liv. Och känslan av att steg för steg ledas in i ett arbete som de själva aldrig hade

kunnat planera.

Sedan 2009 har familjen varit bosatt i Sverige och Elsemaj har haft ett annat arbete. Men genom Lars, som fortsatt sin tjänst från SAM:s kontor i Jönköping, har hon följt översättningsarbetet på nära håll. Idag kan de med glädje och tacksamhet se resultatet: Nya testamentet och ytterligare några bibliska biografier finns att läsa och lyssna till på herdefolkets eget språk.

I dag finns en spirande inhemsk kyrka.
Och det finns appar där herdefolket
både kan läsa och lyssna till Bibeln.

VAD FÅR NÅGON att lämna tryggheten i Sverige och ägna sitt liv åt att ge en folkgrupp tillgång till Guds ord på sitt eget språk? För Lars och Elsemaj började det inte med någon dramatisk kallelse. Intresset för det geografiska området hade funnits hos Elsemaj länge. Flera år innan hon träffade Lars hade hon besökt regionen och bland annat arbetat ett par år i ett projekt bland flyktingar. Hon läste också en kort kurs i lingvistik. Redan då fick hon veta att det fanns ett minoritetsfolk med stora behov. Få kunde läsa, det fanns ingen kristen gemenskap och ingen bibelöversättning.

– Men jag hade inga planer på att arbeta där då, säger Elsemaj.

När hon och Lars träffades fanns ändå tanken kvar och frågan blev om det kunde vara något de skulle göra tillsammans. Lars var utbildad ingenjör och hade ett fast jobb som han trivdes med. Att lämna det var inte självklart. Men så genomgick arbetsplatsen en stor omorganisation och plötsligt stod han inför ett vägval. Ett avgångsvederlag gav ekonomiskt utrymme att påbörja en helt ny resa.

– Vi upplevde det som en knuff, säger de.

Följande år ägnades åt teologiska studier, lingvistikstudier och familjebildning. Under förberedelserna fick de också veta att ett par från USA hade börjat arbeta med samma herdefolk. – Så här efteråt tänker jag att vi aldrig hade klarat det om vi varit ensamma, säger Lars.

I efterhand ser de en tydlig röd tråd. Plötsligt var tiden rätt.

PÅ PLATS I Centralasien fylldes de första åren av språkstudier. Genom ett missionssjukhus fick de kontakt med en man från herdefolket. Han blev deras språklärare och kom senare att spela en viktig roll i översättningsarbetet.

Men arbetet handlade lika mycket om människor som om språk. Att dela vardagen med grannar och lära känna deras kultur blev grunden för allt annat. Relationerna växte och flera av dem blev livslånga vänskaper.

Parallellt med språkstudier inledde de arbetet med bibelöversättning, som redan påbörjats av paret från USA. Teamet fokuserade på att anpassa det skriftspråk som används i regionen, att kontrollera texter och att steg för steg göra Bibelns innehåll tillgängligt. Varje formulering skulle prövas. Förstod människor innehållet? Var orden naturliga? Fungerade texten för både kvinnor och män, äldre och yngre, utbildade och outbildade?

UNDER ÅREN PRÄGLADES vardagen också av händelser som få svenskar kan föreställa sig. Säkerhetsgenomgångar, låsta dörrar och planer för nödsituationer blev en del av livet.

Efter terrorattackerna i USA förändrades säkerhetsläget i regionen drastiskt. Många utländska familjer lämnade landet och säkerhetsrutinerna skärptes när flera kristna institutioner attackerades. Bland annat attackerades en skola där många av de utländska arbetarnas barn gick. Barnen klarade sig oskadda, men händelsen blev en av flera svåra erfarenheter.

Kort därefter drabbades regionen av en stor jordbävning. Omkring hundratusen människor miste livet och runt tre miljoner blev hemlösa. Bland de omkomna fanns mannen som arbetat tillsammans med Lars och Elsemaj sedan de kom till landet.

När Lars och Elsemaj berättar om den här tiden märks allvaret. Men det är slående hur sällan de stannar vid dramatiken. I stället återkommer de till människorna. Till grannar som lovade att skydda dem när oron växte. Till djupa vänskapsrelationer som fortfarande består. Till känslan av att ha blivit hemma i en kultur som en gång var främmande.

DET MEST SYNLIGA resultatet av arbetet kom i början av den här sommaren, när Elsemaj och Lars fick vara med vid invigningen av Nya testamentet på herdefolkets eget språk. För Elsemaj var det första gången hon återvände till området sedan familjen lämnade landet. Lars däremot, som kunnat fortsätta arbetet på distans, har haft regelbunden kontakt med översättningsteamet och gjort flera besök.

En bibelöversättning handlar om mycket mer än en tryckt bok. I dag kan människor både läsa och lyssna till bibeltexter på sitt modersmål. Genom appar och digitala plattformar sprids texterna långt utanför de sammanhang där de först skapades.

När arbetet började fanns inga kända kristna inom folkgruppen. I dag finns en växande grupp människor som följer Jesus, husförsamlingar och ledare som själva för budskapet vidare. Samtidigt har en viktig princip varit att människor inte ska behöva lämna sin kultur bakom sig.

– De behöver inte bli som oss. Tron får inte bli detsamma som att anta vår västerländska kyrkokultur, klädstil eller traditioner. De kan följa Jesus och samtidigt vara sig själva.

Några år efter att de påbörjat sitt arbete fick Elsemaj och Lars veta att ytterligare en familj arbetade med evangelisation

i samma folkgrupp, men på andra sidan landsgränsen. Trots att herdefolket lever i olika länder delar de språk och kultur. Även där har människor nu fått tillgång till Nya testamentet.

NÄR LARS OCH ELSEMAJ talar om pensionen finns ingen sorg över att en epok är slut. Snarare finns en stark känsla av tacksamhet. Tacksamhet till Gud. Över att de vågade ta steget, över alla människor de mött och över att de inte behövde gå vägen ensamma. Tacksamhet till församlingarna som stöttat genom åren. Och kanske framför allt över att ha fått komma i mål och se resultatet, som en gång låg så långt borta.

– Det är fantastiskt! I dag finns en spirande inhemsk kyrka. Och det finns appar där herdefolket både kan läsa och lyssna till Bibeln. På båda sidor om gränsen är det otroligt många som laddar ner apparna. Det finns inte så mycket annat på det språket, så allt som finns vill de ta del av, säger Lars.

Arbetet i Centralasien, människor de mött och erfarenheter de gjort, har format dem på djupet. Det som en gång började som en oklar tanke blev verklighet. När de ser tillbaka kan de ana den röda tråden.

– Det känns som att det var förberett på något sätt. Som att tiden var inne.

text: Marita Good, kommunikatör

foto: Carolina Olofsgård

Kenosis nya verkstad på plats

EFTER DRYGT ETT års arbete är nu Kenosis nya snickeriverkstad färdigbyggd, utanför staden Timișoara i Rumänien. I slutet av augusti påbörjades inflyttningen i de nya lokalerna. De är bättre och säkrare än de gamla och ger utrymme för både fler anställda och ökad produktion. Under våren har flera arbetslag från Sverige tagit del i arbetet, både med bygget av verkstaden och med en renovering av Kenosis utbildningscenter.

I anslutning till snickeriverkstaden uppförs också mindre lokaler där andra företag kan hyra in sig. Tanken är att skapa fler arbetstillfällen och fler naturliga möten mellan romer och rumäner. På så sätt kan detta bli en viktig mötesplats för hela bygden.

Nyligen köpte Kenosis upp en konkursdrabbad sängtillverkare och fick därmed tillgång till dess varumärke, maskiner och försälningssystem. Nu när sängtillverkningen flyttat in i de nya lokalerna räknar man med att kunna fördubbla omsättningen.

Kenosis snickeri, med uppdraget att integrera romer i det rumänska samhället, har under flera år fått ekonomiskt stöd av bland annat Svenska Alliansmissionen. Idag bärs verksamheten till stor del av sina egna inkomster och utgör ett fint exempel på hur vi tillsammans kunnat bygga ett missionsarbete som steg för steg blir mer självgående. SAM:s ekonomiska stöd inriktar sig numera på Kenosis skolcenter. Andreas och Beck Samuelsson, som driver Kenosis, är fortfarande anställda och utsända av Svenska Alliansmissionen.

text: Marita Good, kommunikatör

Möt David Green

SAM-styrelsens nya ordförande

Hur kom det sig att du tackade ja till uppdraget som styrelseordförande för Svenska Alliansmissionen?

När jag fick frågan från valberedningen upplevde jag att det fanns ett stort förtroende för att ha mig på posten. Det var en förutsättning för att tacka ja och jag kände en stor tacksamhet kring det. Men det var ingen enkel process, för tajmingen var egentligen inte helt rätt utifrån andra engagemang jag har. Till slut handlade det om prioritering av tid och när min familj gav tumme upp så ställde jag mig till förfogande.

Vad tar du med dig för erfarenheter in i den här rollen?

Det första jag tänker på är erfarenheter från andra ordföranderoller som jag har haft, särskilt min tid som styrelseordförande inom Opalkyrkan. Jag har också erfarenhet från företagsledning. Även om jag inte vill likställa mitt nya uppdrag med det så finns det gemensamma saker som handlar om ansvar, delegering och ledning. Sedan har jag också med mig sämre erfarenheter in i uppdraget, minor jag har gått på under åren. Det finns en väl upparbetad struktur i SAM:s styrelse som jag känner till då jag har varit styrelsemedlem i många år. Det tror jag är en fördel.

När du ser tillbaka på din resa inom samfundet och församlingslivet, vad har format dig mest?

Jag skulle nog säga att UV-scout har betytt särskilt mycket för mig. Där har jag motiverats och uppmuntrats som ledare. Jag har lärt mig att engagera mig ideellt, att göra något för någon annan. Vi hjälps åt och jag tycker att vi är bra på det i rörelsen, både inom SAM och SAU. Många bra saker kommer från att vi är redo att hjälpa till.

Vad tycker du kännetecknar Svenska Alliansmissionen som rörelse?

Att vi får saker och ting gjorda. Exempelvis SAM 2033. Jag upplever inte att det bara blir en pappersprodukt, utan vi jobbar aktivt med implementering både i stort och smått. Det finns en tydlig demokratisk struktur i SAM och jag hoppas och tror att man känner sig delaktig. Då blir man mer villig att engagera sig.

Vad gläder dig mest när du ser på Svenska Alliansmissionen i dag?

Jag tycker att Årskonferensen är ett "statement". Den speglar oss ganska väl. Först och främst att vi genomför den tillsammans med SAU. Men även strukturen med det

DAVID GREEN

ålder: 48 år

familj: fru, tre barn (12, 15, 17 år) och två katter

bor: Västra Frölunda

jobbar med: försäljning av galgar, butiksemballage och skyltdockor till modeindustrin i Norden

Vad gör du helst en ledig dag? Tar en scenisk cykeltur, alltså cyklar med en vacker vy. Det kan verkligen boosta mig!

Vilket råd skulle du ge ditt yngre jag? Samma som jag ger mina barn – lära sig ideellt engagemang. Det positiva i att få tjäna någon annan ger en massa tillbaka.

praktiska och mottagligheten för vad Herren vill göra, som vi får ta med oss in i församlingarna och vårt centrala arbete. Vi gör stora saker i det lilla med en engagerad skara människor. Vi har en trygg och stabil grund och vilar i Herrens händer.

Vilka frågor tror du blir särskilt viktiga för samfundet de kommande åren?

Att jobba in SAM 2033. Det finns mängder med ingredienser där som är jättebra och som nu ska förverkligas. Och vi ska fortsätta bygga människor. Det finns en massa "boost" i våra värdeord som ska prägla oss. Sedan kan jag inte sluta prata om kyrkoavgiften. Den är en ekonomisk trygghet för oss. Jag tycker att vi är ett offrande samfund där vi både ger av vår tid och vårt engagemang.

Vad hoppas du kunna bidra med som styrelseordförande?

Att verka för att vi använder våra resurser på bästa sätt, både på kort och lång sikt genom ett gott förvalterskap. Mitt jobb är att driva arbetet och lyssna in alla i styrelsen.

Hur kan vi be för dig och styrelsens arbete?

Be för oss i det stora. Jag tycker UV-scoutbönen summerar det fint: "Gör mig sådan du vill ha mig, använd mig varenda dag." Det känns otroligt stort att stå med på någons bönelista.

text: Karin Flygare, kommunikationsansvarig

foto: Karin Flygare (David), Carolina Olofsgård (styrelsen)

Ulf Häggqvist får fortsatt förtroende

MANDATPERIODEN FÖR MISSIONSLEDAR-TJÄNSTEN i SAM är sex år med möjlighet till

förlängning i ytterligare fyra år. Vid nästa års årskonferens har det gått sex år sedan Ulf Häggqvist valdes till tjänsten. Men redan under årets ombudsmöte på Årskonferensen röstades om ett förlängt förordnande för missionsledaren.

Under året som gått har SAM:s styrelse arbetat med frågan och en remiss har gått ut till församlingarna. Utifrån det stöd som visat sig finnas, både i styrelsen och i församlingarna, var förslaget till årets ombudsmöte att förlänga förordnandet för sittande missionsledare med fyra år, alltså till Årskonferensen 2031.

Röstningen genomfördes och ombudsmötet beslutade enhälligt att förlänga Ulf Häggqvists mandatperiod som missionsledare.

text & foto: Carolina Olofsgård, kommunikatör

SAM:s styrelse, vid Årskonferensen 2026. Bakre raden från vänster: Ingela Fagermalm Larsson, Magnus Friberg, Harald Wadskog, David Green, Samuel Gunnargård. Främre raden från vänster: Jenny Lindqvist, Ester Davidsson, Åsa Mosskull, Kenneth Petersson, Åselott Andersson. Jonathan Andersson och Mark Munro saknas på bilden.

kalender

SEPTEMBER

22-24 Medarbetardagar, Gullbranna
 25 T-centralen, Huskvarna – SAU
 25-27 Scoutinvest, SAU

OKTOBER

3 I trygga händer, Sandsjöfors
 3 Engage, Nässjö
 8 Träff för pensionerade medarbetare, Huskvarna
 17 tio12-dag, Nässjö – SAU
 17-18 Församlingshelg, Gullbranna
 22 SAM-styrelsen sammanträder
 23 Barnteologidag, ALT

NOVEMBER

4 Fortbildning för pastorer, Mullsjö
 7 Future, Norrahammar – SAU
 13-15 Växtverk steg I – SAU
 14 Missionsinspiratören, Skärstad
 14 Söndagsskoleboost, Ölmeå – SAU
 17-19 Ungdomsledardagar, Långserum – SAU
 22-27 Konferens med SAM:s systerkyrkor, Sydafrika

DECEMBER

10 SAM-styrelsen sammanträder

Se alliansmissionen.se/kalender för mer information.

TIPS PÅ KURSER

14 november i Skärstad Allianskyrka

Missions- inspiratören

En kurs om att inspirera
för Guds stora uppdrag.

alliansmissionen.se/missionsinspiratoren

11 januari – 5 februari 2027
på Mullsjö folkhögskola

BibelVinter 2.0 om tro, liv och lärjungaskap

alliansmissionen.se/bibelvinter

HAGA GRUPPEN

www.hagagruppen.se

reklamia
www.reklamia.se

Bokföring – Bokslut – Årsredovisning – Deklaration

 **Redovisning
i Lammhult**

Välkommen till oss!
www.redovisningilammhult.se

LIDHULTS
 kök & interiör
www.lidhults.se

sök
EKONOMISKT STÖD
för
**missionella
initiativ**

DU HAR VÅL BOKAT IN
17 OKTOBER

The diagram illustrates a vertical channel flow system. It consists of a large rectangular container. The top portion of the container is labeled 'Water' and contains a horizontal line representing the water surface. Below this is a section labeled 'Air' which contains a horizontal line representing the air-water interface. The bottom section is labeled 'Sediment' and contains a horizontal line representing the sediment surface. The entire container is labeled 'Channel' on the right side.

ELTEKNIK
 & KONSTRUKTION I STOCKARYD AB

SMIDMEK

GNOX

www.gnox.se

Mekaniska ritningsdetaljer

- Svärning, fräsning
- Plåtbearbetning
- Rör-, trådbearbetning
- Kallformning

m.m.

Vi har mållaghelerna!

Vi har möjligheterna

Vätterbygden
Ankarbergs

BEGRAVNINGSTJÄNST

Solbacka
Rundstavsfabrik AB

ULRIKA KLEMETS har tillträtt tjänsten som pastor med diakonal inriktning i Gnosjö Missionskyrka.

GANSKA OFTA HAMNAR jag i funderingar om livets och trons paradoxer. En paradox beskriver de tillfällen då två påståenden, som verkar motsäga varandra, visar sig stämma och på något sätt kompletterar varandra. Det som i första läget verkar ologiskt och motsägelsefullt kan tvinga till eftertanke och öppna för en djupare förståelse.

Ett rent vetenskapligt exempel är frågan om ljuset, som länge gäckade forskarna. Vissa experiment indikerade att ljuset var partiklar, andra att det bestod av vågor. Omprövningen som det ledde till blev ett av bidragen till upptäckten av kvantfysik och ett annat sätt att tänka. Det var inte ett enkelt "antingen – eller" utan ett "både och".

När jag närmar mig Bibelns texter och livet med tron på Gud öppnar sig många paradoxer. Gud är samtidigt den väldige vars vägar är så oerhört

mycket högre än våra vägar. Samtidigt är Gud så nära den som har ett förkrossat hjärta. Ja han är den som till och med bor i oss. I den spänningen kan jag samtidigt förtrösta på en mäktig Gud och få erfara Guds närhet.

Ett annat exempel är detta med bön. I vissa texter känns det som om allt hänger på hur mycket, ihållande och kraftfullt jag ber. Men i andra texter lyfts det faktum att Gud naturligtvis inte är beroende av våra böner för att hans vilja ska ske. Så hur är det då med bönen? Det är väl ett slags både och? I vissa tider när min energi är stark manas jag att ta del av den andliga kampen i bön, den gör skillnad. När jag är trött och matt får jag vila i vissheten om att Gud klarar sig själv och när mina ord tar slut tar Anden över och både ber för och bär mig. I det spänningsfältet kan jag få leva, både som aktiv bärare och som buren.

En annan paradox tycker jag finns i spänningen mellan det individuella och det kollektiva i tron. I vissa texter blir det tydligt att vår bekännelse behöver få bli densamma som hos lärjungen Tomas, "Min Herre och min Gud". Det personliga mottagandet och den egna resan som lärjunge är viktigt. Samtidigt återkommer på många ställen bilderna om gemenskapen. Församlingen som en kropp där var och en kan bidra men också är djupt beroende av andra. En annan bild är familjen och språkbruket i breven, som talar om alla troende som systrar och bröder. Paulus konstaterar i brevet till Efesierna att det är tillsammans vi upptäcker längd, bredd, höjd och djup i Kristi kärlek.

Kanske är den djupaste och mest spännande paradoxen bekännelsen av Jesus som både sann Gud och sann människa, inte antingen det ena eller andra utan samtidigt både och. Vad det innebär för våra liv hoppas jag vi fortsätter utforska, var och en för sig, men också tillsammans.